

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.643 van 3 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn, op 13 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 3 augustus 2004 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2004 werd verzoekers asielaanvraag ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24 januari 2007 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde weigeringsbeslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 4 juli 2007 diende verzoeker een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde verzoeker op 23 augustus 2007 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en bevestigde aldus de beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 6 februari 2008 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“(...) In uitvoering van artikel 75§2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan
De persoon die verklaart te heten A.S. (...)
Geboren te Osman-Yurt, op (in) 00.00.1976
En van nationaliteit te zijn: Rusland (Federatie van)
Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 23/08/2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot schorsing en nietigverklaring. De verwerende partij stelt dat na een eventuele schorsing / nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker dient ter kennis te worden gebracht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen op 23 augustus 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 24 januari 2007 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft bevestigd. Verzoeker betwist dit gegeven niet. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 6 februari 2008 in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 augustus 2008 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

In zoverre verzoeker de schending van het artikel 3 en 8 EVRM inroept, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker in concreto verzuimt aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, zodat de aangevoerde schending geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de minister over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat verzoeker aldus niet doet blijken van het vereiste belang.

De bepaling van artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de verwijzing naar algemene rapporten in verband met de situatie in zijn land van herkomst op zich niet volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen verzoeker de subsidiaire bescherming hebben geweigerd.

Artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover verzoeker kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad in casu in toepassing van artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Ook hier doen verzoekers argumenten geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister en toont verzoeker op deze wijze niet aan dat hij over het wettig vereiste belang beschikt.

Voor zover verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij op 4 juli 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006), of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Het beroep ingesteld door verzoeker is onontvankelijk.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. CAMU.